

XIII. Az áldozat szimbolizmusa

Az áldozat szimbolizmusa voltaképpen a ciklikusság képzetkörébe integrálódik, ugyanis az áldozati aktusok rendszerint ritmikusan megismétlődnek, és alapvető céljuk ugyancsak az idő uralása és megújítása. Az áldozati cselekmények gyakran ünnep jellegű közösségi szertartások.

1. Az áldozat etimológiája

Az áldozati cselekmények alapvető szimbolikus tartalmát illetően az 'áldozat' jelentésű szavak etimológiája is beszédes. A latin „sacrificium” szó a „sacer” ('szent') és a „facere” ('tenni') szavak összetétele. A 'szent aktust végrehajtani jelentés' az áldozati aktusok szent mivoltára helyezi a hangsúlyt. Marcel Mauss és Henri Hubert az áldozatról szóló könyvükben a fenti etimológia kapcsán azt emelik ki, hogy az áldozati cselekmények mindenekelőtt *megszentelik* a feláldozott dolgot. A feláldozott dolog, az áldozat tárgya (pl. ember, állat, tárgy, élelem stb.) nem marad azonos profán önmagával: kilép a bűnös, profán állapotából, megdicsőül. Például a házépítéskor alkalmazott építőáldozatok¹⁰⁴⁶ a házak szellemeivé lesznek, ami már egy teljesen más, vallásos jellegű létminőséget jelent.¹⁰⁴⁷ Egy másik 19. századi etnológus, Smith Robertson szerint egy áldozat csak akkor valósul meg, ha az áldozat az istenséggel azonosítja önmagát.¹⁰⁴⁸

A szláv „zserťva”, valamint a belőle származó román „jertfă” szó is, az áldozati cselekményeknek egy másik vonatkozását emeli ki: az áldozat mindenekelőtt *lemondás* valamiről, az istenségnek felajánlott ajándék. Az áldozat felajánlása mindig megsemmisítéssel történik. Ugyanez a jelentésem, a 'lemondás' hangsúlyozódik a magyar „áldozat” szóban is. „A Jóisten *áldozott*, adott esőt” – mondta egy moldvai asszony, így fejezve ki azt, hogy az istenség a hosszú szárazság után lemondott valamiről, ami az övé volt, és az embereknek ajándékozta az értékes esőt. E. B. Tylor megkülönböztet ajándék jellegű (1), tisztelet jellegű (2) és aszkézis jellegű (3) áldozati rítusokat¹⁰⁴⁹, de mindhárom általa elkülönített áldozati forma tartalmazza azt az eszmét, hogy az áldozat lemondást követel.

2. Az áldozat célja és tartalma

Az istennek bemutatott áldozatok szimbolikus jelentésének kérdése már a 19. századtól élénken foglalkoztatta az etnológusokat, E. B. Tylor (1871), W. Robertson Smith (1899), J. G. Frazer (1890) foglalkoztak a kérdéssel. Marcel Mauss és Henri

¹⁰⁴⁶ Az építőáldozatokról: Eliade M. 1943.; Beck Z. 1981.; Dobos I. 1981.

¹⁰⁴⁷ Mauss–Hubert 1997. 49–56.

¹⁰⁴⁸ W. Robertson Smith: *Lectures on the Religion of the Semites*. 1899.

¹⁰⁴⁹ E. B. Tylor: *Religion in Primitive Culture*. 1871.

Hubert az áldozatról szóló polemikus „esszéjükben”¹⁰⁵⁰ 1899-ben azt írják, hogy az emberi teremtmény egy dühös hatalom kezében van, aki csak az áldozat révén **engesztelhető ki**. A rettenetes égi istenek előtt már a születésünk is bűn, valakinek fizetnie kell érte: a bűntelen, a tiszta fizet a bűnösért, az állat fizet az emberért, az egyén az egész közösségért, és így tovább. A bűnök átválthatók, így az istenség fia feláldozhatja magát az emberiség bűneiért, a gyógyítóráragadhat a betegség stb. Ez a vallásos felfogás, ami egy félelmetes transzcendens hatalomról szól, megfeleltethető Rudolf Otto *A szent* című, 1917-ben megjelent nevezetes könyvének Szent értelmezésével, hiszen a német teológus ugyancsak arról ír, hogy a Szent vallásos élményének kiindulópontja a „mysterium tremendum”, azaz a „rettentő titok érzete, ami akkor fogja el az embert, amikor az emberi ésszel felfoghatatlan erejű isteni hatalommal (majestas) szembesül”.¹⁰⁵¹

Mircea Eliade felfogása az építőáldozatok lényegéről ugyancsak egybevág a M. Mauss–H. Hubert szerzőpáros áldozat-értelmezésével. A falba épített feleség története (a román folklórban: Manole mester balladája) kapcsán¹⁰⁵², az emberáldozatokról szólva, M. Eliade megállapítja, hogy minden újonnan létrehozott dolog a halál maszkja, és egy lelket követel, hogy szelíddé váljon, hogy ne legyen támadó jellegű. Mindekelőtt embert lehet feláldozni, ha lehetséges, ártatlan embert. Élet ugyanis csak egy másik feláldozott életből születhet: **az erőszakos halál és a kifolyt vér teremtő erejű**, mert a feláldozott élet túllépi az egyént, és a létezés egy magasabb, kozmikus szintjén válik közösségi értéké.¹⁰⁵³ Ez a kozmogóniai elképzelés nyilvánul meg a kozmoszteremtésnek azokban a mítoszaiban is, amelyekben emberi/isteni alakokból vagy ezek testrészeiből való teremtésről van szó. (A mítoszokban mondai és mesei motívumok sokasága tanúskodik arról, hogy a levágott testrészekből, a hős kifolyt véréből stb. növények sarjadnak.)

Mircea Eliade mítoszelméletében az áldozati gesztus minden valódi teremtési aktus szükséges feltétele, hiszen csak az istenség alkothat szabadon, a szubsztanciális anyagok fogyasztása, csökkenése nélkül. Az ember, mivel teremtett lény, nem lehet hasonlatos az istenséghez, ezért az ember jelentős alkotásokat csak fájdalom, szenvedés és áldozat révén hozhat létre. Ahhoz, hogy egy teremtett lény valóban megszülessen, életet, lelket kell adni neki, ami csak egy másik élő élet, lélek feláldozása révén lehetséges.¹⁰⁵⁴

A „valamit valamiért” elve más vonatkozásban kerül központi helyre Gilbert Durand áldozat-értelmezésében. A francia kutató szerint az istenségnek bemutatott áldozatoknak alapvetően **kereskedelmi jellegük** van, általuk vagy egy régebbi számla kiegyenlítése történik meg az istenség felé, vagy pedig előre történő fizetésről van szó. Például Iphigeneia feláldozása egyfelől jóvátétel (apja, Agamemnón kiengeszteli vele

¹⁰⁵⁰ Marcel Mauss–Henri Hubert: *Essai sur la nature et la fonction du sacrifice*. 1899. – Román fordítása az átdolgozott 1929-es kiadás alapján: Mauss–Hubert 1997.

¹⁰⁵¹ Otto R. 1992. 22–43.

¹⁰⁵² Eliade M. 1943.

¹⁰⁵³ Uő 1998. 271.

¹⁰⁵⁴ Uo. 25.

a megsértett Artemiszt), másfelől előre való fizetés is a Trója ellen meginduló háború sikeréért. Az áldozati aktusok által tehát engedékennyé lehet tenni a félelmetes Istent, le lehet győzni a romboló, halált hozó időt, vagyis háziasítani lehet, engedékennyé lehet tenni Kronoszt.¹⁰⁵⁵ Az időszakos ismétlés az idő legyőzésének jele. Az áldozat lényege, hogy szakrális ereje révén **megvalósítható az idő feletti uralom**, legalábbis egy ideig. Aki áldozatot hoz, vagy akit feláldoznak, uralkodóvá lesz. Ezért van az, hogy az elfogadott áldozati halál előkészíti vagy hírül adja a zsarnok halálát. Ez a halál lesz tehát a halál halála, hiszen a zsarnok maga a halál.¹⁰⁵⁶ Ez a logika voltaképpen minden áldozati cselekményre érvényes: az önként és jó szívvél hozott áldozat által az ember és a közösség hatalomra tesz szert. Iphigeneia, akit azzal az ürüggyel hívnak az auliszi kikötőbe, hogy férjhez adják Akhilleuszhoz, önként vállalja az életáldozatot népe érdekében. A „feláldozza magát” kifejezés mögött az a hit van, hogy az önként vállalt áldozat, az elfogadott áldozati halál a Rossz eltűnését, a jó bekövetkezését eredményezi. Ezt a jelképiséget jól kifejezi a szucsávi Sfântu Dumitru 16. századi ortodox templom egyik ritka ikonográfiai ábrázolása, amelyen a létrán keresztfára fellépdelő Krisztus alakja látható. (69. kép)

Mivel az istenségnek csak a jó szívvél adott áldozat kedves, az áldozati rítusoknak **bőkezűeknek**, orgiasztikus jellegűeknek kell lenniük, mert a jövő az áldozattól függ. A középkorias vallásos mentalitást őrző moldvai csángó falvakban ezért olyan pazarlóak és bőkezűek az áldozati jellegű lakomák (halotti torok, halotti megemlékezések, búcsús ebédek stb.). (70. kép) Mircea Eliade szerint az orgiasztikus áldozati és beavatási rítusokban visszatérés történik az alaktalanhoz, a káoszhoz, amelyből aztán újjászületve, regenerálódva kell kikerülni. Az orgiában elvesznek a formák (például a társadalmi normák, a személyiségvonalak stb.), újjáteremtődik az első, kaotikus állapot. M. Eliade egy – szimbolikus értelemben talál – analógiával a társadalmi normák felfüggesztését majd újra megtalálását a földben szétoszló, formáját elvesztő maghoz hasonlítja, amelyből aztán egy új növény, új élet születik.¹⁰⁵⁷ Hivatását, célját tekintve voltaképpen minden **ünnepep orgiasztikus** jellegű¹⁰⁵⁸ (pl. evés-ivás, munkátlanság, karneváli jelleg stb.), következésképpen **áldozati** elemeket (javak fogyasztása, az idő feláldozása stb.) is tartalmaz. Az ünnepek elvetik a fennálló rendet, normákat, de ilyenkor vidám fogadalom is történik az újra megszülető rendet illetően.¹⁰⁵⁹

Amint látjuk, az áldozat révén az ember jogokat szerez a jövőt illetően, olyan erőre tesz szert, amivel a sorsot kényszerítheti, és így a világegyetem az ember akarata szerint alakíthatóvá válik. Az áldozat filozófiája nem más, mint az idő feletti uralom filozófiája és a történelem megtisztításáé.¹⁰⁶⁰ Ezért a mitikus tudatban az **áldozat és jóslás összekapcsolódik**, a jövő megtudakolása lehetetlen áldozati cselekmények nélkül.

---

¹⁰⁵⁵ Durand G. 1977. 386–387.

¹⁰⁵⁶ Uo. 386.

¹⁰⁵⁷ Eliade M. 2005. 362–365.

¹⁰⁵⁸ Uo. 365.

¹⁰⁵⁹ Durand G. 1977. 387.

¹⁰⁶⁰ Uo. 386–387.

Az önkéntesség és bőkezűség mellett az ádozati cselekmények istenség általi elfogadásának másik feltétele **a tisztaság és büntelenség**. A bűnös ember áldozatát nem fogadja szívesen az Isten. Másfelől az ártatlan tiszta ember áldozatának mágikus kényszerítő ereje van, ezért különösen hatékony **a gyermek** áldozata. Erre a képzetre már E. B. Taylor is felfigyelt: a gyermekek lelkei tiszták, ezért áldozatuk erősebb, hatékonyabb. A gyermekek imáját a népi vallásos tudat hathatósabbnak tartja, mint a felnőttekét. A moldvai csángók, amikor szárazság idején „búcsút visznek”, azaz processzióval kivonulnak a határbeli keresztekhez, vagy – más falvakban, például Pusztinában, Diószénben stb. – a kálvárián álló stációs kereszteknel közös keresztutat végeznek, a gyermekeket, csecsemőket is viszik magukkal, mert a szükséghelyzetben (aszály) az ők áldozatukat és imájukat hathatósabbnak tartják, mint a felnőttekét. Előbb, a vér szimbolizmusa kapcsán, esett már szó arról, hogy a gyermekek vére meggyógyíthatja az uralkodót (lásd XI. 2. alfejezet). Ennek a szimbolizmusnak M. Mauss és H. Hubert szerint kettős magyarázata van: egyfelől megvalósul a friss vér mágikus transzfúziója, másfelől az öreg király teljes énje szimbolikusan kivetítődik a szent kezdet idejébe.¹⁰⁶¹ A gyermek áldozati szerepéről szólva M. Eliade megállapítja, hogy a gyermek mindig a kezdet, az új dolog, a rendkívüli események, a tartósság jelképe, és egyszerre a jövő, az örökkévalóság ígérete.¹⁰⁶²

3. Az áldozatok típusai

Az istengyermek életáldozata

Az áldozati cselekményeknek általános érvényű törvényszerűsége, hogy minél értékesebb az istenségnek felajánlott áldozat, annál nagyobb a cserében kapott spirituális energia.¹⁰⁶³ Az áldozat értéke és a cserében kapott isteni jutalom nagysága közötti arányos megfelelés elve alapján érthető, hogy **a bűnös emberiség teljes megváltása**, büntelenné válása csak a legtökéletesebb áldozat, a minden bűntől mentes istengyermek önkéntes életáldozata révén érhető el. Ez a legértékesebb áldozat, ami csak elképzelhető, értékesebb még az istenkirály életének feláldozásánál is. Az istengyermek feláldozása tehát kozmikus jelentőségű.

Keresztény értelmezés szerint, mivel az ember tökéletlen természeténél fogva soha nem hozhat ilyen isteni áldozatot, a legautentikusabb áldozat, amit egyáltalán bemutat, az istengyermek (Krisztus) életáldozatára való periodikus emlékezés. Ez az emlékezés az eukarisztiában valósul meg újra és újra, ami a minden istentisztelet központi magját képezi. A katolikus egyház a szentmise lényegét így határozza meg: „A szentmise: *áldozat*, amely a keresztáldozatot jeleníti meg köztünk; *emlékünneplés*, amelyben Jézus halálára és feltámadására emlékezünk; *szent lakoma*, amelyben az Úr testének és vérének vétele által részesülünk a megváltás javaiban.”¹⁰⁶⁴ A keresztény

¹⁰⁶¹ Mauss M.–Hubert H. 1997. 26.

¹⁰⁶² Eliade M. 1991. 420.

¹⁰⁶³ Chevalier J.–Gheerbrant A. 1995. III. 183.

¹⁰⁶⁴ Várnagy A. 1993. 228.

teológia az emlékezés útján történő áldozati formákat (repraesentatio) és ezek felajánlását (oblatio) elkülöníti a tulajdonképpeni áldozattól (sacrificium), ami Jézus kereszthalála által csak egyetlen alkalommal történt meg.¹⁰⁶⁵ A kereszténység a krisztusi kereszthalálát megjelenítését és felajánlását tekinti a legautentikusabb áldozatnak, ami csak akkor nyeri el tényleges értékét, ha a lelki azonosulás belső szándékából fakad.

Az istenkirály feláldozása

J. G. Frazer *Az Aranyág* című monumentális sorozatában¹⁰⁶⁶ tárgyalta az istenkirály, valamint a királygyermek megölésének áldozati rítusait a világ különböző népeinél,¹⁰⁶⁷ de munkájából a rendelkezésre álló adatok gyér és bizonytalan volta miatt kimaradt az urál-altaji népek körében szokásos rituális királyölések bemutatása. Ezt a hiányt pótolja Róheim Gézának *A kazár nagyfejedelem és a turulmonda* című, először 1917-ben közreadott nagy tanulmánya, amelyben bemutatja a kettős királyság intézményét a kazár birodalom népeinél, megállapítva, hogy a hadjáratokat vezető és kormányzó király mellett létezett egy szakrális, mágikus funkcióval rendelkező királyi méltóság is, akit bizonyos helyzeteken rituálisan meggyilkoltak. A korabeli külföldi írott források és a későbbi középkori magyar krónikák alapján következtetni lehet arra, hogy a honfoglalás előtt a magyarság körében is – akárcsak a sztyeppe többi népeinél – szokás volt a szakrális fejedelem feláldozása.¹⁰⁶⁸ A turulmonda szövegváltozatai, amelyek Anonymus *Gesta Hungarorum* című munkájában (1200 körül), valamint a *Budai Krónikában* és a *Képes Krónikában* (14. század) maradtak fenn, sejtetni engedik, hogy Álmost, a csodálatos körülmények között született és isteni karizmával rendelkező, különleges feladat teljesítésével megbízott szakrális főfejedelmet, a honfoglalás küszöbén valahol Erdélyben megölték, mert „nem mehetett be Pannóniába”.

A félig isten–félig ember istenkirály hatalma mindenekelőtt szakrális–mágikus természetű volt, a szakrális fejedelem szoros kapcsolatot tartott az égiekkel, és őt magát sem tekintették egészen földi halandónak. Az istenkirály megölésének szimbolikus jelentése sokrétű, de a rituális királygyilkosság jelképiségében minden esetben alapvető az áldozati jelleg. A mágikus indítékú királyölésekre akkor kerülhetett sor, ha idejük letelt (pl. kiválasztásakor megtudták tőlük, hogy meddig akarnak uralkodni), vagy ha természeti katasztrófa (éhínség, szárazság, járványos betegség stb.), háborús veszteség érte a népet, hiszen mindez annak jele volt, hogy nincs már meg az uralkodó mágikus ereje. Az istenkirály megölését a fenti esetekben is **a népért bemutatott, egyetemes jellegű áldozatként** fogták fel, és egyszersmind ő volt az a legmagasabb értelemben felfogott **bűnbak** is, akire ráruházódnak a nép összes bűnei (vö. Krisztus). Mindezek fölött hittek abban is, hogy a feláldozott istenkirály varázsereje újjászülethet

---

¹⁰⁶⁵ Várnagy A. 1993. 229.

¹⁰⁶⁶ Az először 1890-ben kiadott könyv (*The Golden Bough*) harmadik, átdolgozott változata 1911–1915 között tizenkét kötetben jelent meg. Magyarul egy kivonatos változat olvasható (Frazer J. G. 1965/1995.)

¹⁰⁶⁷ Frazer J. G. 1995. 155–173, 180–183.

¹⁰⁶⁸ Róheim G. 1917.

utódaiban, márpedig – amint erről Mircea Eliade életáldozat-értelmezése kapcsán előbb már szó volt – a lélek átruházása csak véres áldozat révén lehetséges.

Dümmerth Dezső az *Álmos, az áldozat* című könyvében így foglalja össze a honfoglalás küszöbén megölt magyar szakrális fejedelem életáldozatának szimbolikus értelmét: „A szakrális király a legmagasabb értelemben felfogott bűnbak. Egy olyan kiválasztott személy, akire ráruházhatók az összes bűnök, nemcsak a maga, de a mások, az alattvalók vétkei is. [...] A szakrális fejedelem ezzel betöltötte karizmáját népe életében: miután megszervezte és új hazába vezette a magyarságot, áldozattá kellett válnia. Az ősi hit úgy gondolta, hogy az istenséghez visszatérő varázsereje az ég kozmikus gyújtópontjában megsokszorozódva, mint igazi égi apának oltalma, most már korlátok nélkül árad ki szüntelenül a századok folyamán utódaira és az általa megszerzett egész népre.”¹⁰⁶⁹

Emberáldozatok

A rituális emberáldozatoknak minden kultúrában, ahol erre sor kerül, metafizikai alapjuk van. A jelentések, amint előbb láttuk, összetettek, de az áldozati cselekmények mindig a közösség boldogulását szolgálják.¹⁰⁷⁰ G. Durand az emberáldozatok általános funkciójaként *a kozmikus időbe való integrálódást* nevezi meg: az ember általuk részt vesz a kozmikus teremtés és rombolás ciklusában.¹⁰⁷¹ Ezek az áldozatok alapvetően nem tisztító jellegűek.

Az emberáldozatok mindenekelőtt az agrárcivilizációkra jellemzőek, és rendszerint összefüggnek *a föld termékenységének* mágikus úton való serkentésével. Az etnológiai irodalomban az egyik legismertebb emberáldozat a kukoricatermesztéssel kapcsolatos mexikói azték rítus, amelynek során a kukorica fejlődési szakaszainak megfelelően lányokat, illetve nőket áldoztak fel a kukorica istennőinek. A rítus – aminek befejező szakaszáról a lenyúzott bőr szimbolizmusa kapcsán előbb már szó volt (lásd XI. 4. alfejezet) – komplex szintézise a holdmitológiának, az agrárszertartásoknak és a beavatásnak.¹⁰⁷² Több kultúrában – például az észak-amerikai indiánoknál, afrikai törzseknél stb. – szokásban volt a megölt áldozat darabokra vágott testének szántóföldbe való eltemetése, aminek célja mindig a föld megtermékenyítése. Udvarhelyszékről származó 19. századi adatok szerint aratás végén kakast kötöttek bele az utolsó kévébe, majd egy nyárssal megölték, lefejezték, bőrét lenyúzták, kitépelt tollait gabonamagvakkal összekeverték, és a szántóföldeken szétszórták.¹⁰⁷³

A Földközi-tenger partvidékén és szigetein – pl. a krétaiaknál, szabinoknál, Szardíniában stb. – megfojtották és vízbe fullasztották az áldozatot. A régi germánoknál az iszapban való elsüllyesztés és élve eltemetés volt szokásban.¹⁰⁷⁴ Az ószövegségi Bibliában is találunk utalásokat az emberáldozat rítusaira: „*Fiaid közül az elsőszülöttet add*

¹⁰⁶⁹ Dümmerth D. 1986. 126–127.

¹⁰⁷⁰ Lásd például: Bodrogi T. 1961.

¹⁰⁷¹ Durand G. 1977. 384.

¹⁰⁷² Frazer J. G. 1995. 376–379.; Eliade M. 2005. 350–351.; Durand G. 1977. 383.

¹⁰⁷³ Pozsony F. 1998a. 119.

¹⁰⁷⁴ Uo. 383–384.

nekem. Így kell tenned szarvasmarháddal és juhoddal is. De az elsőszülött hét napig maradjon anyjánál, s csak a nyolcadik napon ajánld fel nekem.”¹⁰⁷⁵ Johan Goudsblom a *Tűz és civilizáció* című könyvében mégis úgy véli, hogy a zsidóknál az áldozatnak ez a formája nem lehetett általános,¹⁰⁷⁶ mert Mózes ötödik könyvének egyik helye szerint csak a Kánaán földjén talált öslakosság gyakorolta az emberáldozatot: „Ne tégy így az Úrral, a te Isteneddél, mert azok minden undokságot elkövettek isteneikkel, amelyet az Úr gyűlöl: fiaikat s lányaikat is feláldozták, s tűzben elégették.”¹⁰⁷⁷

Az **áldozat megevése**nek minden áldozati forma esetében az volt a célja, hogy részesüljenek a feláldozott lény erejéből. J. G. Frazer szerint az istenség testének megevése révén, legyen szó állatról vagy emberről, a „primitív ember” magáévá teszi az istenség jó tulajdonságainak és erejének egy részét.¹⁰⁷⁸

Jelképes emberáldozatok

Az áldozatok sok esetben eufemizálódnak, és az áldozati jellegű bántalmazások vagy maguk az emberáldozatok is egy hasonló cselekedet elvégzésére korlátozódnak.¹⁰⁷⁹ Az emberhez elválaszthatatlanul hozzá tartozó árnyék például tökéletes helyettesítője lehetett egy személynek, ezért az építőáldozatokban elégséges volt az **árnyék befalazása** is, ami voltaképpen annak a tárgynak a beépítését jelentette, amivel az árnyékot megmérték. Ez az áldozati forma az egész Balkánon elterjedt volt. A románok azt tartották, hogy akinek árnyékát szimbolikusan befalazták, az hamarosan meghal.¹⁰⁸⁰ Egy-egy új építmény tartósságának és életének biztosítása csontok, koponyák befalazása által is megvalósulhatott, ugyanis ezek is mágikus szent erővel rendelkeztek.

Gyakran került sor **bábuk elpusztítására** a tavaszi termékenységvarázsló közösségi rituálék, büntetőrítusok során, amelyek leginkább a farsangi játékok részei voltak. Németországban az elégetett Májuskirály egy óriási karton volt, Bohémiában ugyanezt a szereplőt élő személy játszotta, de egy műfejet vágta le, amit az illető a vállán hordott. A Karnevált megszemélyesítő bábuk „kivégzése” ma is általános a farsangi játékokban. A Farsang, Tél, Halál stb. szimbolikus megszemélyesítőjét valamilyen módon Európa-szerte elpusztítják: elégetik, vízbe fojtják, akasztják, lefejezik stb.¹⁰⁸¹

Ezek a büntetőrítusok is **a halál megtermékenyítő erejébe** vetett hiten alapulnak, ugyanis a halál halálának eljátszása kettős tagadás, ami a jövőbe mutat. Ez már nem tragikus áldozat, mint a drámai ciklusokban, ezekben a rítusokban az áldozat haszonná

¹⁰⁷⁵ Kiv 23,28–29.

¹⁰⁷⁶ Goudsblom J. 2002. 89–90.

¹⁰⁷⁷ MTörv 12,31.

¹⁰⁷⁸ Frazer J. G. 1995. 310–350, 374–380. – A témáról lásd még: Lükő G. 1942. 147–148.; Bodrogi T. 1961. 20–24.

¹⁰⁷⁹ Durand G. 1977. 384.

¹⁰⁸⁰ Eliade M. 1943/1991.

¹⁰⁸¹ Lásd például: Frazer J. G. 1995. 192–198.; Burke P. 1991. 213–244.; Ujváry Z. 1990. 46–52. és 1991. 75–84. stb. Az erdélyi farsangi szokások hasonló szokáselemeinek leírása megtalálható a Barabás László–Pozsony Ferenc–Zakariás Erzsébet által szerkesztett *Erdélyi és partiumi farsangok* című kötetben (KJNT 4. Évkönyve, 1996.).

változik, a halálba belopakodik a túlélés reménye.¹⁰⁸² A büntetőrítusok „kivégzéseit” természetesen a Halál, a Rossz egyszerű megbüntetéseiként is értelmezhetők. A középkorban a Karnevál idején égették meg a boszorkányokat, a téli árnyak, démonok és a rossz megtestesítőit. Ilyenkor lovagi tornákra is sor került, és fiktív harcokat is rendeztek a Rossz ellen. Ezeknek a küzdelmeknek mezőgazdasági jellegük volt, például a fegyverek és a lövedékek gyakran a föld terményei voltak (zöldségek, dió, bab, virág stb.).¹⁰⁸³

A bűnbakállítás

A kollektív jellegű erőszak éppen úgy hozzátartozik a sztereotípusokban „gondolkodó” emberiséghez, mint az eredeti bűn – állítja René Girard a bűnbakról szóló könyvében.¹⁰⁸⁴ Az „eredeti kollektív erőszak” egyik megnyilvánulása a bűnbakállítás is, aminek ugyanúgy megvan a maga funkciója és szimbolikus jelentése az emberi kultúrában, mint más mítoszoknak.

A bűnbakállítás mítoszainak archetipikus tartalmát tökéletesen kifejezi a rítus, ami az ószövetségi zsidóknál az évente megtartott ún. „engesztelés napján” volt szokásban, és amit részletesen leír a *Leviták könyve*. Eszerint az engesztelés napján, ami a hetedik hónap tizedik napja volt, a főpap mindkét kezét egy kecskebak fejére tette, és megvalóított minden elkövetett bűnt és igazságtalanságot, amit Izráel fiai cselekedtek. Miután a főpap a nép bűnét szimbolikusan így átruházta az állatra, a kecskebakot kiűzték a pusztába és Ázazel pusztai démonnak ajánlották.¹⁰⁸⁵ A középkori kereszténység a bűnbakokat, lévén, hogy Ázazel tulajdonai voltak, a Sátán megtestesüléseinek tartotta. A legfőbb bűnbakot jelképező bakkecskét a báránnyal állították szembe, és negatív tulajdonságokkal ruházták fel, például tisztátalan erotikus vágyakat tulajdonítottak neki.¹⁰⁸⁶ A „(vén) kecske” (angol: *goat*, román: *țap*, székely: *cáp*) több európai nyelvben 'kéjenc, élvhajhász öregember', 'szatír' jelentésű. Ezt fejezi ki a „vén kecske is megnyalja/szereti a sót” szólás is.¹⁰⁸⁷

A folklórban a bűnbakállításnak és a bűnbak elpusztításának két szimbolikus jelentését célszerű elkülöníteni:

1. A tiszta bűnbak magára vállalja mások bűnét, halála, tehát **szenvedése megváltó erejű**. Például a gyógyító javasember részben vagy egészen magára veszi a betegséget, ő szenved tovább a beteg helyett („*énrám ragad az a betegség*”, „*aj, majd segítök én rajta, örülök, ha tudok rajta segíteni*”).

2. A betegségeket, a természeti csapásokat, a háborús veszteségeket, a bűnt stb. a bűnbaknak tulajdonítják, és a bűnbak elpusztítása **a baj megszűntét** eredményezi. A

¹⁰⁸² Durand G. 1977. 384.

¹⁰⁸³ Uo. 385.

¹⁰⁸⁴ Girard R. 2000.

¹⁰⁸⁵ Lev 16,8–29.

¹⁰⁸⁶ Evseev I. 1999. 468.

¹⁰⁸⁷ Lásd előb a *só* szimbolizmusát a XI. 4. alfejezetben.

középkorban például ilyen bűnbak szerep jutott a démonizált etnikumoknak (pl. zsidóknak, cigányoknak)¹⁰⁸⁸, eretnekeknek stb.

A bűnbakállítás népi vallásos megnyilvánulása volt a nagycsütörtöki *pilátusverés*, *pilátuskergetés* vagy *pancilusozás* népszokása, ami néhány évtizeddel ezelőtt még Erdély katolikus vidékein is élő gyakorlat volt. A középkori liturgikus előzményekre visszamenő játék lényege az volt, hogy nagycsütörtök estéjén, miután az egyházi szertartás keretében felidéztek Jézus halálra ítélésének történetét, egy Pilátust jelképező bűnbakot megbüntettek. Néhol a templom padjait vagy a templom padozatát verték a gyermekek Pilátus gyanánt, máshol egy gyermeket kergettek a templomkertben, akit megfogtak, megverték, majd kiengeszteltek valamivel.¹⁰⁸⁹

Dsida Jenő *Hammelni legenda nyomán* című verse a bűnbakállítás archetipikus témájának egyik irodalmi feldolgozása: a gondoktól, betegségektől, nyomortól sanyargatott mai emberiségnek is bűnbakra lenne szüksége, aki mindezeket a bajokat, bűnöket magára vállalja, és elvigye azokat „az üveghegyeken túlra”, azaz valahová a civilizáción kívüli térbe. A közösségért vállalt, másokat megváltó és boldogító áldozat értelmet adhat az egyén életének, és ennek megfelelően a költő önkéntes bűnbak szerepe, illetve övéi köréből való kitaszítotttsága, a démonizáltság vállalása egy felelősségteljes emberi magatartásnak lesz az apoteózisa: „*S a világ nyomora mind az enyém lenne / s úgy hömpölyögne cincogva, visongva, jajongva velem / mint búzós-fekete, végtelen árvíz. // És hátam mögött, messze felvonnák a lobogókat, / piros tüzet kegyűjtanának az estben s felharsanna az öröm rivalgása.*”

Állatáldozatok, offerek

Az áldozati cselekmények eufemizálódott, „megszelídült” formáját jelentik az állatáldozatok is. Egyfajta állatáldozatnak tekinthetők a **halotti torok** és más közösségi jellegű ételáldozatok (pl. búcsús lakomák) is, hiszen ilyenkor is állatok levágására és áldozati jellegű elfogyasztására kerül sor.

A termékenység-varázslások, bűnbakállítások során gyakran került sor állatok szimbolikus „elítélésére”, majd ezt követő valóságos vagy jelképes kivégzésükre. Ilyen jellegű szokások voltak például a tavaszi nagyünnepek, farsang, esetleg aratóünnepek keretében eljátszott kakaskivégző játékok (kakasütés, kakaslövés).¹⁰⁹⁰

Az istenségnek felajánlott adományok lehetnek különböző tárgyak is (offerek). Az istenségek által különösen kedvelt adományok a nemesfémek és nemesfémből készült pénzermék. Sok kultúrában szokásos az épületek alapjaiba arany- vagy ezüstpénzt, gyöngyöket stb. elhelyezni. A moldvai csángók, ha harangot öntetnek a templomuk számára, ma is aranyat kevertetnek a bronzba, hogy az új haragnak „édes legyen a zengése”.¹⁰⁹¹ A búcsús kegyhelyeken (például Csíksomlyó, Máriaradna stb.) a csodatevő kegyképek és kegyszobrok körül a templom falán elhelyezett nemesfémből ké-

¹⁰⁸⁸ Girard 2000. 5–18.; Nola A. 2001. 295–298.

¹⁰⁸⁹ Bálint S. 1989. 214–215.

¹⁰⁹⁰ A dél-erdélyi szászok és magyarok ilyen jellegű rítusairól lásd: Pozsony F. 1998a. 86–192.

¹⁰⁹¹ Csoma G. 2004. 8.

szült, meggyógyult testrészeket ábrázoló offerek, márványtablák stb. ugyancsak áldozati jellegűek.

A testi önsanyargatás. Ráimádkozás és ráböjtölés.

Áldozati jellegűek lehetnek a test sanyargatásának különböző formái is. Krisztus szenvedéstörténetének utánzása (imitatio Christi) a kereszténységben érdemszerző erejű, ideértve a szenvedéstörténetre való egyszerű emlékezést is. Az európai keresztény hagyományban koronként változó formái voltak a böjtnek, a keresztúti ájtatosságoknak (71. kép), a búcsús zarándoklatoknak (72. kép), az áldozati céllal történő imavégzésnek stb. Noha a búcsújáróhelyeken végzett önostorozásokat (flagellálásokat) a 18. században szigorúan megtiltották, de az önsanyargatásnak ez a középkori formája még sokáig fennmaradt, Csíksomlyón például még a 19. század második felében is történtek flagellálások.¹⁰⁹²

Az áldozati cselekmények kényszerítő erejük folytán alkalmasak arra, hogy a népi igazságtétel vagy pedig a jóslás eszközeivé váljanak. A néprajzi szakirodalomban **ráimádkozásnak** és **ráböjtölésnek** nevezett áldozati cselekmények (népi néven: „feketeböjt”) lényege az, hogy szigorú böjt, ima és egyéb testi önsanyargatás árán, különböző mágikus rítusok (pl. meztelenség, szótlanság, kibontott haj, erős tüzelés, mágikus számok alkalmazása stb.) kíséretében ki lehet kényszeríteni az el nem ismert bűnök napfényre kerülését és a bűnös megbüntetését. A ráimádkozás és ráböjtölés rendszerint ártó cselekmények (feketemágia), de ilyen jellegű áldozatokat pozitív célok érdekében is szoktak hozni (pl. gyógyulás, haragosok kibékülése stb.).

A ráböjtölés és ráimádkozás esetében a tisztaság, büntelenség, ártatlanság követelménye (lásd előbb) kiemelten fontos, hiszen az áldozat kényszerítő ereje csak ekkor valósul meg. Az ártatlanul szenvedő személyek, például gyermekek, áldozatának nagyobb a kényszerítő ereje. Egy kászoni cigánylány mondta saját nehéz életéről: „*Sok árva kenyeret megettünk, s ezért aki apámat megölte, a saját pincéjibe felakasztotta magát.*” Az ártatlan, meg nem érdemelt szenvedés az átkot is hathatossá teszi. Egy csíkszentgyörgyi fiatal cigányasszony így kért adományt: „*Adjanak valamit, met ha nem, megátkozom. Árva vagyok, apámat megölték, anyám Szentemrén megfagyott, s ezért fog az én átkom.*”¹⁰⁹³ Nyárádremetén az 1930-as években az egyik nagycsaládból sorozatosan pénz tűnt el, ezért egy bűbajos asszonyhoz fordultak, hogy „böjtölje ki” a világból a tettest. Az asszony kilenc egymást követő kedden át kenyéren és vízen szobájába zárkózva böjtölt, és a böjt leteltével a közösség nagy meglepetésére a család egyik tagja tüdőgyulladásban hirtelen meghalt.¹⁰⁹⁴ A Csíki-havasok erdőrengetegeibe, az ide menekült csángók közé nem ért el a törvény keze, ezért az itt elkövetett bűnök kiderítésének és megtorlásának eszköze sok esetben csak az áldozat kényszerítő ereje lehetett, ami olyan hatalmas volt, hogy a népi emlékezet teljes nagycsaládok kipusztu-

¹⁰⁹² Bálint S.–Barna G. 1994. 139–140.

¹⁰⁹³ Saját gyűjtés, 1999.

¹⁰⁹⁴ Dr. Birtók Kovács Ferenc: *Nyárádremete monográfiája*. Csíkszereda, Státus Kiadó, 2003. 159–160.

lását is ennek tulajdonítja: „S marhákat loptak el. Marhákat loptak el, tudja-e? Eljöttek a magyar emberek fáér Csíkból. S az erdőbe, ide ki vót... S az ember a tehenjeit kifogta, hogy a szekerit rakja meg, s amikor bé akarta fogni, akkor a tehenje csak egyik vót meg... Ugy. El vót lopva a más(ik), s meg es vót ütve. El vót vágva. Ugy Romániából is ide hajtották ki. Aszondta nagytátá, hogy az asszon eljött s... mondta, hogy hány gyermeke vót, s ez az egy teheje vót csak... s gyermekei vannak. Aszondta, a könnyei a porba csöpögtek belé az asszonnak. Azok nem hiába csöpögtek... meghótak mind. Ugy meghótak, hogy Ágostonné maradott vót egyedül.” (Kostelek) „Árva Jánosnak az apja... Ő elvót szógálni. Szóga vót gyermekkorába. Szógálni. S amennyien otthon vótak a tehenet megütték... ahányan ettek a húsból, az egész, aki ett belőle, azok mind meghaltak. Az apja, az anyja, a tesvérei mind. Ő valakiné szógált, ő nem ett belőle, s egyedül megmaradt. S osztá elnevezték Árvának. Árva János... Ez es miseszógálat vót. Tolvajságé vót ez es. Elfizették. Fizettek el. S kibőtölik, ha nem. Me ha bőtöl, osztán az esmént. De akkor a macskának se adnak enni. Ott se marha, se... ami állatod van, ha egy hétig azt kitartsa... Ez fekete bót, uram, marhástól... Annak vége abba a Mária helybe osztá.” (Kostelek)¹⁰⁹⁵

Összefoglalás

1. Az ember által hozott áldozatoknak az ember által alkotott jelentős új dolgok (például építmények, intézmények, országok stb.) tényleges megteremtésében van szerepük, hiszen az ember csak áldozat árán hozhat létre valamit a világban, és léphet a valódi Teremtő helyébe.

2. Az áldozat által a kozmosz befolyásolható: a tiszta ember lemondás jellegű áldozata kényszerítő erejű, a bizonytalansággal teli idő irányítható.

---

¹⁰⁹⁵ Takács Gy. 2001. 59.